

Arrest

nr. 249 716 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 5 juni 2020 aangehouden door de onderzoeksrechter en op dezelfde dag opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis.

1.2. Op 31 augustus 2020 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden (met uitstel voor 15 maanden).

1.3. Op 22 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [M.]

Voornaam: [N.K.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels bij nacht als dader of mededader en aan bendevoorming-deelname, feit(en) waarvoor hij op 31.08.2020 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden (met uitstel voor de helft). Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 05.06.2020 dat betrokkene samen met drie andere personen aangetroffen werd in een voertuig dat aan hoge snelheid en met gedoofde lichten reed. In de koffer worden twaalf stukken werkmateriaal aangetroffen, waaronder boormachines, een staaldraadtrekker, slijpschijven en gereedschapskoffers met kleiner werkmateriaal. Later wordt dit materiaal gelinkt aan twee diefstallen met autobraak. Betrokkene bekende de feiten. Zo zou hij één van de wagens de ruit hebben ingeslagen. De aanhouding van betrokkene werd dan ook strikt noodzakelijk geacht. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels bij nacht als dader of mededader; bendevoorming-deelname) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 10.06.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Om betrokkene correct te kunnen identificeren ontving hij op 20.08.2020 bezoek van een migratieambtenaar in de gevangenis van Sint-Gillis. Uit het verslag van de verbindingsambtenaar dd. 25.08.2020 blijkt echter dat betrokkene weigerde mee te werken doordat hij niet wenst terug te keren naar Bulgarije. Hij weigerde hierdoor ook opnieuw om de vragenlijst "recht om gehoord te worden" in te vullen. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij legde tot op heden echter geen concreet element of bewijsstuk neer waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De loutere verklaring dat hij niet wil terugkeren, volstaat hier dan ook geenszins. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

[...]

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één - weliswaar recent - vonnis (vonnis correctionele rechtbank Brussel dd. 31.08.2020).

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene vonnis.

Het huidige gedrag van verzoeker in detentie werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Door enkel te verwijzen naar voormelde veroordeling negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde.

Hoe dan ook kan de overheid niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht. Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van maar liefst 8 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoonst.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

Men heeft het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis niet bevraagd.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Bovendien wordt er nergens gemotiveerd waarom het inreisverbod dan wel 8 jaar dient te bedragen én waarom geen 3 jaar of 5 jaar. Nergens wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod dermate lang dient te zijn en proportioneel zou zijn met de belangen van de staat inzake de openbare orde. De bepaling van de duur van het inreisverbod wordt niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

"Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGANGENDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

[...]

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één - weliswaar recent - vonnis (vonnis correctionele rechtbank Brussel dd. 31.08.2020).

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene vonnis.

Ook het huidige gedrag van verzoeker in detentie werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Door enkel te verwijzen naar voormelde veroordeling negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De overheid heeft niet eens het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis bevestigd.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo heeft men zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 8 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker, een burger van de Unie, een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde aantoonde om de genomen beslissing te rechtvaardigen. Verweerder wijst erop dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels bij nacht als dader of mededader en aan bendevoering en hij hiervoor op 31 augustus 2020 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden (waarvan de helft met uitstel). Verweerder benadrukt de ernst van de feiten zoals deze door verzoeker zijn gepleegd en de zeer ernstige verstoring van de openbare orde die hiervan het gevolg is. Er wordt gemotiveerd dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen. Verweerder wijst op de materiële, maar ook op de morele schade die dergelijke feiten toebrengen bij de slachtoffers en op het toenemend onveiligheidsgevoel dat deze in de samenleving veroorzaken. Verweerder is van oordeel dat het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoeker toont een ernstig en actueel risico aan op een nieuwe schending van de openbare orde. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker de mogelijkheid had om te worden gehoord, maar dat hij de vragenlijst niet heeft ingevuld en terugbezorgd. Ook tijdens een bezoek dat een verbindingsofficier hem op 25 augustus 2020 bracht in de gevangenis weigerde verzoeker de hem voorgelegde vragenlijst in verband met het hoorrecht in te vullen. Verweerder wijst erop dat verzoekers administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Tevens is verweerder van oordeel dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Bulgarije aantoonde. Verweerder concludeert dan ook dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op de gegevens dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat niet blijkt dat familiale of medische redenen aan de orde zijn. Hij benadrukt hierbij het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

Er wordt bijgevolg formeel gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Het betoog van verzoeker dat het inreisverbod niet afdoende zou worden gemotiveerd, dit omdat het letterlijk een “copy & paste” zou zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat, kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden gesteld dat het inreisverbod niet meer is dan een letterlijke herneming van het bevel. Verzoeker toont met dit betoog niet aan dat de gegeven motieven niet pertinent en draagkrachtig zijn voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Verder houdt verzoeker onterecht voor als zou op geen enkele wijze worden gemotiveerd waarom wordt besloten om hem een inreisverbod voor acht jaar op te leggen, in plaats van drie of vijf jaar. Er kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en dat in het licht van het geheel van de voorliggende omstandigheden zoals deze worden geduid een inreisverbod voor acht jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verzoeker tot tweemaal toe de mogelijkheid werd geboden om omstandigheden aan te brengen die konden nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, of mogelijk zelfs tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod, maar verzoeker elke medewerking weigerde.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Hij geeft op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt en waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij toont niet aan dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.3. In zoverre verzoeker inhoudelijk kritiek heeft op de motivering van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

De Raad merkt op dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet mede een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. De Raad wijst op de volgende bepalingen van de richtlijn:

“HOOFDSTUK VI

BEPERKINGEN VAN HET INREISRECHT EN HET VERBLIJFSRECHT OM REDENEN VAN OPENBARE ORDE, OPENBARE VEILIGHEID OF VOLKSGEZONDHEID

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

[...]

Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

[...]

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.”

Voormelde bepalingen voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreis- en verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat in casu verweerder de mogelijkheid had tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet is het verder toegestaan om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen, indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals verweerder oordeelde in het geval van verzoeker.

Verzoeker houdt onterecht voor als zou de bestreden beslissing enkel steunen op het gegeven van een recente veroordeling, zonder dat concreet is nagegaan in welke mate hij door zijn persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft aangegeven dat de veroordeling betrekking heeft op ernstige feiten of nog feiten die de openbare orde zeer ernstig verstoren, met name diefstal met braak, inklimming of valse sleutels bij nacht als een dader of mededader en bendevoering, en dat de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten wordt weerspiegeld in de toch zware gevangenisstraf van dertig maanden, zij het de helft met uitstel. Hij verwijst naar de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten, namelijk een algemeen onveiligheidsgevoel, en de materiële en morele schade die wordt veroorzaakt bij de slachtoffers. Hij wijst er ook op dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker wijzen op een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom, antisociale persoonlijkheidskenmerken en een gebrek aan normbesef. In het licht van dit vastgestelde gebrek aan normbesef en verzoekers antisociale persoonlijkheidskenmerken en rekening houdend met het winstgevend karakter van zijn misdadige activiteiten, is verweerder van oordeel dat er sprake is van een reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Aldus kan worden aangenomen dat verweerder ook het risico op recidive naar de toekomst toe heeft geëvalueerd. In het licht van de concrete vaststellingen die worden gedaan, kan niet worden voorgehouden dat er sprake is van loutere speculatie en dat er geen enkele grond is om te komen tot de gedane vaststellingen.

Verzoeker betwist niet dat er sprake is van recente feiten en een recente veroordeling. Op geen enkele wijze gaat hij concreet in op de gedane vaststellingen.

Verzoeker betoogt enkel dat diefstallen naar zijn persoonlijke mening niet onder het begrip ‘openbare orde’ zouden vallen, maar dit betoog is weinig ernstig.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie het begrip ‘openbare orde’ heeft afgebakend als volgt:

“Zo is het begrip „openbare orde” in de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38 in de rechtspraak van het Hof aldus uitgelegd dat het inroepen van dat begrip hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving

aantast (arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 79 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.41).

Verzoeker kan niet voorhouden dat diefstal geen wetsovertreding inhoudt en toont niet aan waarom feiten van diefstal niet zouden kunnen vallen onder *“het begrip openbare orde”*. Verzoeker lijkt er hierbij bovendien ook wat te gemakkelijk aan voorbij te gaan dat er in zijn geval niet louter sprake was van *‘gewone’* diefstal, maar van feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels bij nacht en van bendevoering. Ook heeft de strafrechter geoordeeld dat de feiten waarvan sprake het rechtvaardigden om een gevangenisstraf van 30 maanden, zij het de helft met uitstel, op te leggen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker met dit betoog de door hem gepleegde feiten wel zeer sterk minimaliseert, in die mate dat dit enkel maar het motief in de bestreden beslissing kan bevestigen van een ernstig gebrek aan normbesef.

Zoals reeds is uiteengezet, heeft verweerder gemotiveerd waarom volgens hem verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij ook werd ingegaan op het risico op recidive. Met zijn betoog haalt verzoeker deze motivering niet onderuit.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gedrag in de gevangenis. Verzoeker laat met zijn kritiek echter na om zelf te duiden op welke wijze zijn gedragingen in de gevangenis een ander licht hadden kunnen werpen op de vastgestelde ernstige bedreiging van de openbare orde en hoe deze eventueel de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder met enig relevant gegeven onterecht geen rekening heeft gehouden.

Verder blijkt op lezing van de bestreden beslissing dat verweerder aan de hand van de individuele omstandigheden van het geval de proportionaliteit van de oplegde maatregel is nagegaan. Verweerder acht een inreisverbod voor acht jaar voor België proportioneel gelet op de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde, de zeer ernstige verstoring van de openbare orde, het ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde en het gegeven dat noch een gezins- of familieleven noch gezondheidsproblemen blijken. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Hij heeft verzoeker hierbij ook tot tweemaal toe uitgenodigd om relevante elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie aan te brengen en voor zijn belangen op te komen, zodat hiermee rekening zou kunnen worden gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Telkens weigerde verzoeker elke medewerking. Dan nog is verweerder nagegaan of er aanwijzingen waren van familieleden die verzoeker zou hebben in België, maar hij stelde vast dat dit niet blijkt en verzoeker geen bezoek kreeg in de gevangenis. Verzoeker weerlegt dit alles niet.

In zijn feitenrelaas maakt verzoeker er alsnog melding van dat hij in dit land in de bouw heeft gewerkt en dat zijn ernstig zieke vader hier verblijft. Nu hij door zijn eigen toedoen heeft nagelaten deze elementen aan het bestuur ter kennis te brengen op het ogenblik dat hem deze mogelijkheid werd gegeven, kan hij in het kader van de huidige procedure echter niet dienstig aanvoeren dat met deze elementen geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien wordt nog opgemerkt dat verzoeker volledig in gebreke blijft een en ander aan te tonen met concrete bewijselementen. Het betreft niet meer dan blote beweringen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het bestuur heeft de duur van het inreisverbod wel degelijk bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en er blijkt, rekening houdende met de voorgaande bespreking van het middel, niet dat het hierbij enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke belangen enerzijds en het algemene belang anderzijds wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.4 Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert geen andere schending van een bepaling van het EVRM aan. Bovendien laat hij na om in zijn

verzoekschrift de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM concreet verder uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.3.5 Waar verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere “*beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is, daar het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.3.6. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS